

РЕШЕНИЕ

№ 37838

гр. София, 15.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3705** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от ДОПК вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Г. А. М., чрез адв. Ж. Н., срещу Решение № ПИ-72/14.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С240022-022-0006790/01.02.2024 г., издадено по изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г.

Жалбоподателката оспорва решението като излага съображения за: 1. Съществено нарушение на процесуалните правила. Не е било известно на жалбоподателката за образувано ревизионно производство и за издаден Ревизионен акт (РА) № Р-22220222007307-091-001/19.09.2023 г. Липсвали доказателства да ѝ е връчван РА, акт за започване или провеждане на ревизия, както и акт за започване на принудителното изпълнение, по чл. 221 ДОПК). Поради това е нарушено правото ѝ на защита и принципите по чл. 3 ДОПК. 2 Неправилен субект и незаконосъобразно ревизионно основание: Твърди се, че изпълнителното производство е образувано за задължения на едноличен търговец /търговско предприятие/ с прекратена дейност – „ЕЙ СИ Е. Г. Ч.“ с БУЛСТАТ[ЕИК], което се счита за заличено по § 5г ЗТРРЮЛНЦ. Въпреки това са установени задължения за периоди след заличаването и принудителното изпълнение е насочено срещу ненадлежна страна. 3 Липса на мотиви и обезпечителна нужда по чл. 195 и чл. 196 ДОПК ПНОМ не съдържа конкретни фактически основания; актът е бланкетен, позовава се само на размера на задължението и номера на РА. 4. Не са изложени конкретни факти, обосноваващи извод, че без обезпечение събирането ще е невъзможно или сериозно затруднено. 5. Нарушение на принципа на съразмерност – чл. 6 АПК и чл. 195, ал. 7 ДОПК тъй като възбраната на имот на значителна стойност била несъразмерна с предполагаемото вземане. На тези основания жалбоподателката

иска отмяна на решението. В съдебно заседание, представлявана от адв.Н., моли съда да уважи жалбата и да отмени решението. Претендира разноски за държавна такса.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С., чрез процесуален представител юрк.М. оспорва жалбата, иска съдът да я остави без уважение като неоснователна и недоказана и да потвърди обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът установи следното от фактическа страна:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. срещу Г. А. М. във връзка с изискуеми публични задължения, установени с РА № Р-22220222007307-091-001/19.09.2023 г. В Решение № ПИ-72/14.03.2025 г. е посочено, че към датата на издаване на ПНОМ размерът на вземанията е 213 206,37 лв. – 133 106,56 лв. главница и 80 099,81 лв. лихва.

В преписката се съдържа Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С240022-048-0013683/23.01.2024г., за което обаче не са приложени доказателства за редовното му връчване на жалбоподателката. В съобщението е посочено образуваното изпълнително дело за неплатени публични вземания по посочения РА от 19.09.2023г., посочена е банкова сметка за плащане.

Публичният изпълнител е издал няколко постановления за налагане на обезпечителни мерки – ПНОМ от 26.01.2024 г. – за запор на банкова сметка в ТБ ОББ, от 01.02.2024 г. – за възбрана на имот в К. (процесното), от 15.02.2024 г. – за възбрана на имот в [населено място] баня, и от 22.02.2024 г. – за запор на банкова сметка в други три ТБ, всички предвид, че ще се затрудни събирането на установеното изискуемо публично вземане по изпълнително дело № [ЕИК]/2024 г.

Процесното ПНОМ № С240022-022-0006790/01.02.2024г. налага възбрана върху недвижим имот в [населено място], м. „К.“, УПИ с идентификатор 68134.1896.343, заедно с построените в него двуетажна къща и гараж. Посочена е данъчна оценка 64 977, 90 лв.

Постановлението е обжалвано пред директора на ТД на НАП-С., който е отхвърлил жалбата с решението, предмет на настоящото дело. Мотивите са, че ПНОМ е издадено от компетентен орган, в писмена форма и със съдържанието, изискуемо по чл. 196 ДОПК. В акта били посочени изпълнителното дело, размерът на публичните задължения (213 206,37 лв.) и правните основания по ДОПК. Според директора публичните задължения са установени, изискуеми и неплатени, поради което публичният изпълнител е имал законово основание да наложи обезпечение по чл. 195 ДОПК. Органът приема, че е налице обезпечителна нужда, тъй като задълженията не са погасени доброволно и липсват други обезпечения, което според него обосновава опасност събирането да бъде затруднено. Публичният изпълнител извършил преценка на имущественото състояние на длъжника и след анализ решил, че събирането може да бъде възпрепятствано. Наложена възбрана върху недвижим имот била подходяща и необходима, а изборът на мярка бил съобразен с чл. 6 АПК и не засягал правата на длъжника в по-голяма степен от необходимото. По отношение на възраженията на жалбоподателката директорът приема, че твърденията за липса на връчване и нарушения в ревизионното производство са неотносими, защото в това производство не се контролира ревизионният акт; физическото лице отговаря за задълженията на заличения ЕТ и изпълнението е насочено срещу надлежна страна, по аргумент от чл.14 от ДОПК, като ЕТ не са отделни от физическите лица, а при прекратяване физическото лице отговаря с имуществото си за задълженията към кредитори, възникнали от търговската му дейност, тъй като същият не губи своята правосубектност след прекратяване на търговеца и приема, че принудителното изпълнение е правилно насочено към жалбоподателката като физическо лице.; не са налице основания за отмяна или замяна на мерките по чл. 199 и чл. 208 ДОПК. Поради това жалбата е преценена като неоснователна и е оставена без уважение, а ПНОМ – потвърдено кат законосъобразно.

В решението на директора е посочено, че ПНОМ са връчени на жалбоподателката на 09.12.2024 г. – повече от 10 месеца след издаването им.

При горната фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима – подадена по реда и на основание чл.197, ал.2 ДОПК, срещу подлежащото на съдебно обжалване решение на директор на съответната ТД на НАП, постановено при обжалване по административен ред на постановление за налагане на обезпечителни мерки; в 7 дневния срок от връчване на решението, от надлежна страна, адресат на обезпечителните мерки.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима от съда на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган - директора на ТД на НАП – С., в кръга на предоставените правомощия на този орган по чл.197, ал.1 ДОПК, както и е в съответната форма. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролирания с обжалваното решение акт – потвърденото постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Що се отнася до спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното:

На първо място, за едно и също задължение по изпълнителното дело са наложени общо четири обезпечителни мерки – две възбрани и два запора. В решението липсва преценка на обезпечителната нужда и съответно необходимостта от натрупване на няколко обезпечителни мерки, с оценка за тяхната обща тежест. Не е извършен анализ по чл. 195, ал. 2 ДОПК – дали без конкретната мярка би било невъзможно или затруднено събирането на задължението, още повече при наложени и други мерки. В процесното постановление е налице единствено бланкетна констатация: „като взех предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане“. Тази формулировка не съдържа фактически основания, които да бъдат проверени от съда.

На второ място, не е изпълнено изискването на чл. 195, ал. 7 ДОПК за мотивиране на съответствието между избраната мярка и обезпечителната нужда. Публичният изпълнител и директорът не са извършили анализ на имуществото на жалбоподателката, не са установили наличието или липсата на други активи, не са посочили защо възбраната върху конкретния имот е необходима, нито защо другите мерки биха били недостатъчни. Липсва оценка за стойността на имота като обезпечение, както и преценка дали при вече наложени други мерки възбраната не води до свръхобезпечаване. Тези пропуски представляват нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК и чл. 3 ДОПК.

Действително, в постановлението е посочена данъчна оценка на имота, по която се извършва обезпечението съгласно чл. 195, ал. 6 ДОПК, без такава да е приложена по преписката. Но това е само формално посочване на стойност и не представлява преценка за съразмерност по смисъла на чл. 195, ал. 2 и ал. 7 ДОПК. Посочването на данъчната оценка не заменя задължението на органа да извърши анализ дали конкретната мярка е необходима, достатъчна и пропорционална спрямо размера на задължението и останалите наложени обезпечения. Липсва оценка на имуществото на длъжника, съпоставка между всички наложени мерки и необходимостта от възбрана върху именно този имот, поради което изискването за мотивираност и съразмерност не е изпълнено.

С оглед изложеното съдът приема, че липсата на конкретни фактически мотиви, недоказаната обезпечителна нужда и липсата на съразмерност водят до незаконосъобразност както на решението, така и на потвърденото с него ПНОМ, поради което същите следва да бъдат отменени.

Извън тези решителни доводи, по отношение на възраженията за липса на връчване на РА и за ненадлежен длъжник поради заличаване на едноличния търговец, съдът приема, че същите са неоснователни. В производството по чл. 197 ДОПК не се извършва контрол върху редовността на ревизионното производство или върху връчването на РА, а единствено върху законосъобразността на ПНОМ. Освен това ЕТ не е самостоятелен правен субект, а едно допълнително качество на физическото лице, по аргумент от чл. 56 ТЗ и чл. 14 ДОПК, поради което заличаването на ЕТ не освобождава физическото лице от отговорност за публичните задължения, възникнали от търговската му дейност. Следователно в тази част мотивите на административния орган са правилни, а възраженията на жалбоподателката неоснователни.

При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноси съдът присъжда такова на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК в размер на 50 лв. държавна такса, която е поискана от жалбоподателката.

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-72/14.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С240022-022-0006790/01.02.2024 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА директора на ТД на НАП-С. да заплати на Г. А. М. с ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 50 лв. (петдесет лева) за държавна такса .

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

Съдия: